

BIBLIJSKO - MOLITVENA ZAJEDNICA

SVETI PAVAO

Božić kod sv. Pavla

Pavao ponajprije u malom Isusu može prepoznati onoga koji je solidaran s njime dok je – kako sam piše – „bio nejače“ te je govorio, mislio i rasuđivao „kao nejače“ (1 Kor 13,11). U prvom zapisanom govoru koji drži u Antiohiji Pizidijskoj Pavao Isusa vidi kao Spasitelja kojega je Bog Izraelu po svom obećanju izveo iz Davidova potomstva (Dj 13,23). U najvećoj poslanici na istom tragu ističe ključni događaj za Evandjelje: Sin Božji postaje „Davidov potomak po tijelu“ (Rim 1,3).

Betlehem 1698 g. - slika

Objava

Prvi teolog koji Izaijino proroštvo o izdanku iz Jišajeva panja tumači gledom na Mesiju jest Pavao (usp. Iz 11,1; Rim 15,12). Mali Isus je mladica iz panja. On je stijeg podignut (Iz 11,10). U Pavlovoj misli Kristovo Utjelovljenje ima svojevrсну prethodnicu. Krist je Stijena iz koje je Božji narod u pustinji utažio žeđ (1 Kor 10,4). Božićno je otajstvo najavljeno. Krist je već prisutan u povijesti Božjeg naroda – realno, opipljivo. A na Božić je „po proročkim pismima, odredbom vječnog Boga“ Otajstvo Očeve volje obznanjeno svim narodima (Rim 16,26; Ef 1,9).

Iz Božjeg naroda

Sin Božji dolazi prije svega izabranom narodu. Isus je došao kao „poslužitelj obrezanicima“ (Rim 15,8). U njihovu se narodu rodio da ispuni obećanja dana ocima. Pavao razmatra kako su u njemu sva Božja obećanja „Da!“ (2 Kor 1,20). Sve što je Bog obećavao tijekom biblijske povijesti, sve tamo od obveze da neće biti sveopće propasti poput potopa (Post 9), preko obećanja budućnosti, domovine i blagoslova za sva plemena zemlje, dana Abrahamu (Post 12), sve do najave da će ga gledati – njega koga su proboli (Zah 12) objedinjena su u živoj osobi Isusa Krista. Pozitivno su potvrđena i zapečaćena

Crkva rođenja Isusova u Betlehemu

Tijelo Kristovo

Kad Pavao više puta piše o Tijelu Kristovu govoreći o Crkvi kao jednom tijelu i o tome da smo mi udovi tijela Kristova onda govori o onome što je započelo na Božić. Nakon što se ono devet mjeseci oblikovalo pod srcem majke, Sin Božji rodio se u pravom ljudskom tijelu.

Pavao prvi donosi izvještaj o ustanovljenju Euharistije koji je od Gospodina primio i nama predaje (1 Kor 11,23–25). I tada on govori o tijelu koje je u Božićnoj noći rođeno i o krvi koja je njime kolala dok još bijaše pod majčinim srcem, poznat Onome koji je čovjeku satkao bubrege (Ps 139,13) i koji ga izvodi iz majčine utrobe (Ps 22,10).

Mjesto rođenja Isusova

Kršćanska nošnja

Tradicionalna nošnja

Štoviše Pavlov opis skladnog surađivanja oka i uha, ruke i noge, koji svi pripadaju ljudskom tijelu i imaju svoju dragocjenu i potrebnu ulogu (1 Kor 12,12–26), nužno nas podsjećaju na Majku koja s brižnom ljubavlju promatra sinka. I divi se. Anđeli će pjevati, pastiri će doći. A djetetašce, povijeno u pelene, leži u jaslama. Tu su ručice, tu su oči. Mnogi udovi – jedno tijelo. Ako je ručicama zima, cijelo tijelo trpi. Ako se milim okicama i vedrom osmjehu dive – cijelim tijelom struji radost.

Postao čovjekom

Pavao, poznavajući antičku tradiciju „izlaganja“ nejake djece piše da je Bog Krista Isusa „izložio“ (Rim 3,25). Na Božić mali Isus egzistencijalno prihvaća svu krutost ljudskog suda i običaja. Pavao navodi i svrhu: „da krvlju svojom bude Pomirilište po vjeri“.

„Pomirilište“ – liturgijska ploča na Kovčegu Saveza „pokrivala“ je u Starom zavjetu našu grešnost. Sada tu funkciju preuzima sam Isus.

Rođen od žene (Gal 4,4), prihvaća onu specifičnu i jedinstvenu vezu koja jedno dijete povezuje s majkom i koja uvelike oblikuje svekolik unutarnji život novog čovjeka. Tu vezu Isus Učitelj sam će potvrditi, ističući i na svadbi u Kani i na Kalvariji naslov „ženo“ (Iv 2,4; 19,26). Stoga vjernička predaja s pravom ponavlja da je najbrži put k Isusu – po Mariji: per Mariam ad Jesu. Slika djeteta u majčinu zagrljaju puno govori.

Kristov put poniznosti

Na Božić Sin Božji prihvaća da bude sjeme posijano u sramoti i slabosti da bi na dan Uskrsa zablistao u slavi i snazi (usp. 1 Kor 15,43). Ljudskim rođenjem Božji Sin nastanjuje se u našem zemaljskom domu koji je poput šatora i lako se razruši (usp. 2 Kor 5,1). Sam prihvaća život u šatoru u kojemu „stenjemo opterećeni.“ (2 Kor 5,4). Govoreći o „šatoru“ sv. Pavao se približuje teologiji Ivanova evanđelja koje istom slikom opisuje kako je Riječ prebivala među nama (Iv 4,14). Dolaskom na svijet Isus je zajedno s nama „naseljen u tijelu“. Pristaje na „iseljenost“ iz božanskog prijestolja (usp. 2 Kor 5,6–9).

Što Pavao opisuje u čuvenom kristološkom hvalospjevu iz Poslanice Filipljanima zbiva se već u božićnoj noći. Krist se dragovoljno odrekao Božjeg veličanstva i započeo život sluge (Fil 2,7). U betlehemskejštalici, izvan grada, Sin Božji sama sebe ponizuje, postaje ljudima sličan. (Fil 2,6–8). Dječje oči, drago lice u jaslicama i ruke koje širi jednoznačno su „obličje“ čovjeka.

Crkva navještenja

Nazaret 1842.g.

Božji Sin – Spasitelj

On, baštinik, prihvaća život maloljetnika koji se „ništa ne razlikuje od roba premda je gospodar svega“ (Gal 4,1). Nama „punina vremena“ – punoljetnost, a njemu maloljetnost – postaje podložnik (Gal 4,4). Dopušta da mu drevni Zakon bude nadziratelj – pedagog (Gal 3,24). Podlaže se skrbnicima i upraviteljima, solidaran sa svakim maloljetnim baštinikom da tako bude otkupitelj za sve podložnike zakona (Gal 4,2.5). On postaje rob, da bismo mi bili sinovi. Poistovjećuje se s nama kako bismo mi bili izjednačeni s njime – baštinici Božji (Gal 4,7).

